

שהיה רבי נחמיה אומר: בטבעת — הלך תמיד אחר חותמה, ואפילו כשהטבעת עשויה אלמוג היא טמאה משום שהחותם העשוי ממתכת הוא עיקר הטבעת.

וכן בעול של שור העשוי מעץ, ואין לו בית קיבול, שהיו תוחבין בו שתי יתדות [הקרויות סימלונים] — הלך אחר סימלונים.

א-ט שאם הסמלונים עשויים מתכת טמא העול על אף שהוא פשוטי כלי עץ, כיון שהסימלונים מהמתכת הם העיקר.

בקולב — הוא כמין עמוד העשוי מעץ. רחב מלמטה ודק מלמעלה, ומיטלטל. והחנוני מעמידו לפני חנותו, ומסמרים תחובים בו, ועליהם תולים אבנטים ורצועות למכור. לענין דיני טומאה — הלך אחר מסמרותיו שהם העיקר.

בסולם — הלך אחר שליבותיו.

בערסי — מאזנים גדולות של עץ ששוקלים בהם צמר ושעווה ונחושת, הלך אחר שלשלותיו, ואם של מתכת הן — טמאות המאזנים.

וחכמים אומרים: הכל הולך אחר המעמיד!

הטבעת מעמידה את החותם שעליה.

העול מעמיד את סמלונים.

הקולב את מסמרותיו.

הסולם את שליבותיו.

במאזנים, העץ מעמיד את השלשלות.

רבא אמר⁽⁷⁵⁾: אין להקשות מדברי המשנה במסכת כלים האומרת שטבעת טמאה בין יש בה חותם ובין אין בה חותם משום שהיא תכשיט, על משנתנו המחייבת חטאת על הוצאת טבעת שיש בה חותם.

כי מה שאמרה המשנה שם "וטבעת בין שיש בה חותם ובין שאין בה חותם" — לצדדים קתני, שאינה מתייחסת לתכשיטי הנשים האמורים בה לפני כן.

אלא כך הוא ביאורה של המשנה שם:

טבעת שיש עליה חותם — הרי היא תכשיט דאיש כי זה דרכו, ואילו טבעת שאין עליה חותם — הרי היא תכשיט דאשה.

ולכן, טבעת בכל צורה היא מקבלת טומאה.

אך אם תצא אשה בשבת בטבעת שיש בה חותם הרי היא חייבת חטאת, כי אין היא

75. התוספות מפרשים שרבא מסכים שהמשנה בשבת היא דוקא לפי רבי נחמיה, ולפי רבנן שהולכים אחר עיקר הטבעת היא תכשיט לאשה אפילו כשיש בה חותם, אלא שהוא בא לומר שהמשנה בכלים יכולה לסבור גם כרבי נחמיה וטבעת שיש עליה חותם מקבלת טומאה מצד תכשיט של איש.

רבי נחמיה אף אם נאמר שהוא סובר שהולכים גם אחר הטבעת [שהרי הוא בודאי סובר שהולכים אחר החותם], צריך להיות הדין [כמו המשנה] שטבעת שיש בה חותם היוצאת בה חייבת חטאת מצד נשיאת החותם עצמו שהוא אינו בטל לטבעת [אם אף הולכים אחר שניהם], ועדיין אפשר לומר שלענין טומאה הולכים אחר שניהם [הטבעת והחותם] לחומרא.